

хора – асистенти и докторанти. Техният ентузиазъм и мерак към науката бързо го завладя. Вече имаше идеи за проучвания сред подрастващите роми.

Наскоро след запознаването ни ми се отвори път до Швеция. Бях поканен в Упсала и Стокхолм за четене на цикъл лекции по социолингвистика. В паметта ми се е запечатала лекцията ми в Стокхолмския институт по билингвизъм. Там се представих с тема върху съвременната българска езикова ситуация. Станаха бурни разисквания. Зададох ми се много въпроси. Към края директорката на Института направо ме попита дали в обкръжението около мене няма някой млад човек, който добре да познава езика и бита на българските роми. Веднага си помислих за Христо: неочаквано птичето на късмета бе кацнало на рамото му, защото хората даваха едногодишна стипендия за специализация в този институт. Там се разработваха теми за езика на гастарбайтерите, които в мнозинството си бяха турци, но имаше и роми. Образно казано, Христо се явяваше като един дялан камък за нуждите на тези шведски колеги, защото на всичко отгоре владееше и турски.

Както стана ясно по-късно, тази шведска специализация се оказа мощен трамплин в неговата кариера, защото след Стокхолм за талантливия младеж за три години отвори врати и Амстердамският университет (в Холандия), където можеше да бъде защитена докторска дисертация. Младият доктор на Амстердамския университет след това защити още два доктората и у нас: малък (за доктор по педагогика) и голям (за доктор на педагогическите науки), който му отваряше пътя към професорската титла. Основната му тема бе обучението на ромските деца на български език. Младият учен непрекъснато публикуваше интересни анализи, експериментираше в училищата с ромски ученици, активно работеше с учителите, които в негово лице виждаха подготвен и отзивчив консултант и ръководител. Библиографията му бързо набъбваше до няколко стотин публикации у нас и най-вече в чужбина. Той бе търсен от най-видните представители на ромската лингвистика в света.

С помощта на международни организации Христо създаде фондацията “Дайвърсити”, на която посвещаваше едва ли не цялата си енергия. Издаваше научни книги, финансираше колегите си да работят за ромската образователна кауза. Непрекъснато пътуваше из България и вършеше истинска апостолска дейност.